

באותם לבושי כבוד - ויתן לך האללים מטל השמים. מה פולמי? משום שפאותו שרה תפוחים קדושים נוטיל טל כל يوم מאותו מקום שנקרה שמים, שבחוב מטל השמים.

אמר רבי יוסי, ברך אותו בכל מטל השמים ומשמי הארץ. מה הטעם? משום שווירח את ריח בגדיו, בגדיו מפש, כמו שבארנו. שניינו, אלף וחמש מאות ריחות עולים בכל יום מגן עדן, שבhem מתחשימים אותם לבושי כבוד של אותו עולם שמתעתדים מימיו של בן אדם.

אמר רבי יהודה, כמה לבושים הם? אמר רבי אלעזר, הקרים של העולם, על זה נחلكו, אבל שלשה הם: אחד שמלבושים באוטו הלבושים, הרום שבגן עדן שבארץ. ואחד נכבד מהכל, שמלבשת בו הנשמה בתוך צורו המים בין אדרת המלך. ואחד לבוש של בחוץ, שעומד ולא עומד, נראה ולא נראה, בזה מטלבשת הנפש והולכת ומשוטט בעולם.

ובכל ראש חדש (שהה) ושבת הולכת ונקשורת ברום שבגן עדן שבארץ שעומדת בין פרוגוד נכבד, ומפניו לויד ויודע מה שירוד, ומשוטט ומודיעו אותו בעולם.

למdryנו, בשני קשיים נקשרת הנפש בכל ראש חדש ושבת, בקשר של הרום שבין ריחות הבושים שבגן עדן שבארץ, ומשם הולך ומשוטט, ונקשר עם הרום בנסמה שאורורה באזרור חמימים, ונרוית ונזונית מאותו זיו הנכבד של צד זה ושל צד זה. זהו

ויהאי סטרא. הדא הוא

דא הוא חקל דטפוחין קדיישין. אמר, הואיל וזכית באינון לבושי יקר, ויתן לך האללים מטל השמים. Mai משמע, בגין דביהו א חקל דטפוחין קדיישין, נטיל (ס"א נטיף) טלא כל يوم, מה הוא אחר דאקרי שמים, הכתוב מטל השמים.

אמר רבי יוסי, בכלה ברכיה, מטל השמים ימשמי הארץ. Mai טעמא, בגין דוירח את ריח בגדיו. בגדיו מפש, כמה דאoki מנא. תנא, אלף וחמש מאות ריחין, סלקין בכל יומא מגן עדן, דמתלבשمي בהו איינון לבושין דיקר דביהו עלמא,

דמתעתן מן יומי דבר נש.

אמר רבי יהודה, כמה לבושין איינון. אמר רבי אלעזר, טורי דעתמא, על דא פליגו. אבל תלתא איינון. חד דמתלבשי בהו לאיש, רוחא דבגנטא דעדן DARUA. וחד יקרה מפלא, דמתלבשא ביה נשמתא בגו צורא דמי, בין פורפירא דמלפה. וחד לבושא דלבר, דקאים ולא קאים, אהזוי ולא אהזוי. בהאי מתלבשא ביה נפשא, ואזל ואשטא בעולם.

ובכל ריש ירחי (שהה) ושבתא, אזלת ואתקשרות ברוחא דבגנטא דעדן DARUA, דקיימה בין פרגודא יקירה, ימניה אולייך וידע מה דידע, ושת ואודע ליה בעולם.

תנא, בתריין קשרוין אתקשר נפשא, בכל ריש ירחה ושבתא, בקשרורא דרוחא, די בין ריחי ביסמין דבגנטא דעדן DARUA, ומטען אזיל ושותט, ואתקשר עם רוחא בנשמתא לצורא דמי, ימתרוחא ומתקנת מאינון זיין יקרים, דהאי סטרא,

שפתות ונתך ה' פמיך, פמיד דוקא.

והשביע בצחצחות נפשך. מה זה בצחצחות? אלא צחות אחת, בשגשורת עם הרום שבען שלמטה, צחות שלפניהם מן הצחחות, כשנקשרים בנשמה שלמעלה באזרור החיים. ומיינו בצח - אחד, צחות - שנים, שהם למעלה למעלה, בכבוד הנשמה וدائית. כלומר, צחצחות, מי יורש את את זה? נפשך, נפשך ממש.

אשרי חלקים של הצדיקים.

אמר רבי שמואון, כשהאני בין אתם החברים מbelow, מתפנסים אליו, ולומדים דברים בגלה, והם מכנסים אותך בחותם ברזל חזק, סתים מבל האזרדים. כמה פעמים למדתי אותך דרכיכי אגנת המליך, דרכיכי המליך. כמה גענים אארתו לך ורבי

מתורה של מלך הקדוש ודריכים עלינו. כמה פעמים למדתי אותך כל אונן דורות הצדיקים שבאותו עולם, וכלם פוחדים לומר דברים הללו, אלא לומדים בגיגום, משום בכך נקראים בדברי לשון, כמו אותו דבר לשון שמנגנים בפיו.

אבל לזכות אני דין אותך, הויאל ופוחדים, שהרי אויר קדוש ורומ הקדש עברה מהם, ויונקים אויר ורום של רשות אמרתך. ולא עוד, אלא שגראותם עליהם קשחת, ואינם כדיים לראות סבר פניו [של אלהו],

כל שכן סבר פניהם אחרות. אבל זה מועלם להם שאני מוציא בעולם ואני סימן [חמקן] בעולם, שהרי בחייב לא ישב העולם ב策ער, ולאណון בדין שלמעלה, אחרי לא יקום דור כמו הדור הנה. ועתה העולם שלא ימצא מי שניגן עליהם, וכל הפניהם החרזות בדין דלעילא, וזמן עלמא דלא

דכתיב, ונח' ה' פמיך, פמיד דייקא. והשביע בצחצחות נפשך. מהו בצחצחות. אלא צחותא חד, פד אתקשר ברוחא דבגנטא דלטפא, צחותא דלגו מן צחותא, פד מתקשרו בנשmeta דלעילא, בצרורא דחיי, ומיינו בצח חד, צחות תרין, דאיינו לעילא לעילא, בקיירו דגשmeta ודי, כלומר צחצחות, מאן יירת דא, נפשך ממש. נפשך ממש. זבא חילקהון דעתיקיה.

אמר רבי שמואון, פד אנא בין איינן חבריא דרבבַּל, מתפנסשי גבאי, ואולפי מלוי באטגלייא, ומיינו עיליל לון בגושפנקא דפריזלא תקיפה, סתימה מבל סטרין. כמה זמני אוליפנא לון ארחו דגנטא דמלכא, אורחו דמלכא. (נ"א בפה ומני אמרנו לנו אחדוי דאויריתא דטלא קדרישא ואורחו עליין).

כמה זמני אוליפנא לון כל אנון דרגין דעתיקיה דבההוא עלמא, וכלהו מסתפי למימר (דף רנה ע"א) מלין אלין, אלא לעאן (פעללי) בגיגום. בגיני בה פסילוסין אקרון, בההוא פסילותא דמגיגם בפורמיה. אבל לזכות אדיננא להו, הויאל ומסתפי. דהא אוירא קדיישא ורוחא קדיישא אתעדן מנייהו, וינקי מאוירא ורוחא דרישותא אחרת. ולא עוד אלא דקשת אתחזי עלייהו, ולאו איינן כדיי למחמי סבר אונפי (ס"א דאליהו), כל שכן סבר אנfine אחראין.

אבל דא מהנייא להו, דאנא שכיח בעלמא ואנא סימנא (נ"א סמכו) בעלמא, דהא בחמי לא יתיב עלמא ב策ערא, ולא אתדע בדין דלעילא, בתראי לא יקום דרא כדרא דלא